

trop, altid se efter Forgængere, hvorfor saa selvfølgelig kun træde i de udtraadte Spor?

Er det Samfund, vi finder for os, maaske ordnet saa uovertræffeligt, er de slagne Veje, der krydser det, just altid de heldigst mulige Veje? Langtfra. Vi ser et Samfund, der behøver Udveje og Midler i ganske andet Maal end der bydes det.

Ikke heller er der Noget, der lærer os, at det er Uret at søge ny Stier — det skulde være, om Ensomhed ængstede vor Kvindenatur. Thi der *er* ensomt paa ny Stier, intet opmuntrende Bifald fra nogen Mængde, som færdes. ingen garanteret Fremkommelighed.

Lad os kun tale rent ud. Der er i Virkeligheden Intet, slet Intet, uden vor egen Vilje maaske, der hindrer os Kvinder i at udtale Kvindetanker som Forslag til ny Hjælp for Samfundet -- for Landet, vi lever i.

Jeg for min Part vil nu udtale min Tanke. Om jeg kan iklæde den de „lykkelige“ Ord, der kan omsætte en Tanke til en Sag, derom véd jeg Intet. Selv giver man kun de Tanker, man ejer, og de Ord, man evner, men Lykken er Skænk.

II.

Langt oppe mod Nord ligger Island. Det er et fattigt Land, et Land ialfald, der i Aarhundreder er forekommet fattigt at bo i. Men eftersom Kulturen skrider frem, faar Mennesker flere og flere Midler ihænde til at indvinde Rigdom, hvor Fattigdom tilsyneladende hersker. Den Tid nærmer sig mere og mere, da det gælder om at faa Plads — Plads til at udnytte Naturens Kræfter. Og Plads — og Naturkræfter, — *det* er der paa Island.

Endnu er Island vort. Men naar den Tid kommer, at Island anses for attraaværdigt, naar en eller anden fremmed Magt ser sin Fordel i at indlemme Island mellem sine Besiddelser, mon det saa vil være den saa ganske umuligt at faa Islændernes Sind vendt begjærende mod et andet Herredømme end vort? Eller har vi Danske saaet saa mange gode Minder deroppe, at sligt slet ikke lod sig tænke?

Vi spørger ikke, om den danske Regering gjør eller ikke gjør, hvad den kan og bør, for at Islænderne skal føle sig som dens lykkelige Undersaatter. Det tilkommer os ikke. Paa det politiske Højenloft gælder vor Stemme ikke, og vi sætter ikke Pris paa at opløfte den for lyrisk at forlyste os selv med Klage over „de Andre“. Vi spørger blot, hvorledes det har